

imel je samo eno suknjo, katero je nosil podnevu in na kateri je spal ponoči. Toda on je bil bede vaje od mladih nog in njegova prirojena živahnost in dovtipnost ga tudi sedaj ni zapustila. Samo po svoji Ukrajini se mu je često tožilo; vedno ga je vleklo srce iz hladnega, neprijaznega Peterburga v rodno Poltavo.

Slednjič se mu je po mnogih prošnjah in po dolgem čakanju posrečilo, da je dobil službo, kakršne si je želel. S pomočjo nekoga prijatelja je dobil mesto nadzornika v poltavskem zavodu za otroke bednih dvorjanov. Služba ni bila posebno dobra in plača majhna, — tristo rubljev v asignacijah na leto, — a bila je v njegovi rodni Poltavi. Kotljarevskij je

zopet živel in delal med svojim narodom. Na tem mestu je ostal do l. 1835., ko ga je starost in slabost prisilila, da se je odrekel svoji službi. Umrli je 29. oktobra 1838, sedemdeset let star. Njegovega pogreba se je udeležila do malega cela Poltava in zaplakala

na njegovem grobu. Šel je dež in grozeče nebo je viselo nad pogrebci, toda dež in nevihta nista zadržala njegovih častivcev. Nepregledne množice so šle za krsto, — ubogi in bogati mužiki in pani, moški in ženske.

Kotljarevskij je bil srednje rasti in širokih pleč. Lase je imel črne, oči tudi črne, bli-

ščeče in razumne. Lice je bilo belo, podolgovato, nekoliko so ga kazile koze, toda zato je bil izraz dober in prijeten.

Njegov značaj je bil izredno živahen in dovtipen; radi tega so ga v vsaki družbi radi imeli in je bil duša vsakega društva.

Doma v svoji majhni hišici je živel Kotljarevskij zelo preprosto. — Imel je precejšnjo knjižnico, večinoma v

latinskem ali francoskem jeziku pisana dela, ali prestave v francoščino.

Občeval je z vsemi prosto in prijazno, zlasti pa z navadnimi ljudmi. Rad je hodil na obiske k poltavskim kozakom, meščanom in „krestjanom“, t. j. k nesvobodnemu ljud-

Spomenik Kotljarevskega v Poltavi.